

100
ГОДИНА

СРЕДЊЕ ШКОЛЕ
Св. Трифун
СА ДОМОМ УЧЕНИКА
Александровац

НАША ПРОЛЕЋА

бр. 1 (2026)

Реч уредника

„Наша пролећа“ представљају место на коме се спајају креативност, упорност и труд. Овај часопис представља нашу школу као целину, али и свакога од нас. У години великог јубилеја, стогодишњице школе, присећамо се свих људи који су стварали њену историју – професора и ученика који су оставили посебан траг. Ипак, историју школе чине сви појединци, сви њени бивши и садашњи ученици, професори, помоћни радници. Свака генерација носи своје светло – важно је само да га не сакријемо.

Ана Миловановић IV/1

Главни и одговорни уредник Проф. Снежана Арсић

Чланови редакције:

Ана Миловановић IV/1

Јелена Џамић IV/1

Тамара Петровић IV/2

Софија Џамић IV/2

Младена Недељковић IV/2

Теодора Прибановић II/1

Софија Мијатовић II/2

Петра Смиљковић II/2

Ивона Видојевић II/2

Дивна Недовић II/2

Захваљујемо се координатору фото-репортерске секције проф. Наташи Ралић, свим ученицима који су својим литерарним и ликовним радовима били део овог новинарског издања, Стручним већима, као и Владимиру Милеву.

Штампа: Графомед Штампариија д.о.о., Стањево, Александровац 37230

Садржај

Реч уредника

Стогодишњица школе

Представљање генерација – Сећања која трају

- IV/1
- IV/2
- IV/3
- IV/5
- IV/6
- III/7-8

Стручна већа - Сто година образовања кроз реч наставника

- Из баршунастог албума – Српски језик и књижевност
- У сусрет великом јубилеју – Страни језик
- Чувари знања, људскости и трајних вредности – Друштвена група предмета
- Катализатор знања – Хемија
- Путевима природе – Физика, географија и биологија
- Кроз бројеве у будућност – Математика
- Рачунар ме слуша... углавном – Рачунарство и информатика
- Трчимо кругове, јуримо резултате – Физичко и здравствено васпитање
- Саднице знања – Пољопривредна група предмета
- Уз захвалност – Прехрамбена група предмета
- Само искусно – Машинска група предмета
- Када осмех обрише прашину дана
- Управа школе
- Дом ученика
- Школска библиотека

Из албума школе

Гледајући у прошлост видимо будућност

Под лозом векова – 100 година Светог Трифуна

Ликовни радови

Светлост која траје: сто година школе „Свети Трифун“

„Наде образованих јаче су од богатства неуких“, давно је рекао велики Демокрит. Бити образован значи знати чувати свој образ од греха овога света, а знањем и добротом свет учинити бољим. Образ – образовање треба чувати и оплемењивати.

Прво чување образа - образовање, је знати да смо створени по образу Божијем и чувати лик Божији на себи. Друго чување образа је да чувамо образ другог, а то је чојство, како нам је то дивно посведочио Марко Миљанов рекавши да је „чојство кад браниш другог од себе!“. Треће чување образа- образовање је стећи знање којим ћемо оплеменили овај свет и оставити добар траг у времену. Где стећи, где задобити ову мудрост без које живот није живот? Има једно место, дивно и честито, место где се умножавају нераскидиве нити знања. Место где се кроји оно што тек треба да добије своју пуноћу у времену. То место је лепота нашег постојања, то је школа. Истинска лепота је скопчана са светлошћу, а школа одгони мрак, мрак незнања. Незнање прља лепоту нашег унутрашњег бића и не да нам да заблистамо. Зато је ту школа да укине оно што нам спутава слободу пред светом, да укине незнање. Свака школа, и мала и велика, је посебно сунашце нашег живота.

Ми живимо у Жупи благородној, за коју поете кажу да се у њој рађа Сунце, а кроз Сунце рађају виногради, а кроз винограде рађа нам грожђе, а из грожђа рађа се вино, а „вино весели срце човеково“. Зато је Жупа земља Сунца и радости. У Жупи има још једно посебно сунце, које нас обасјава знањем и радошћу, ево већ, стотину година. То је наша Средња школа „Свети Трифун“. Дивна школа, дивнога имена. Стотину година од прве победе над мраком незнања, а онда битка за битком, генерација за генерацијом, свака са својом посебношћу и свака за наш понос.

Моја радост је, што сам био део заиста одличног колектива и део незаборавних генерација. Част ми што сам био десети део једног светог века, једног века о коме ће сведочити многи векови, јер добро семе знања никада не престаје да рађа и да цвета.

протојереј Вукман Петровић

Стогодишњица школе „Свети Трифун“

Век образовања, традиције и културног наслеђа Жупе

Сто година једне школе није само број. То је век истрајности, век знања и век посвећености младима. То је прича о месту где се сусрећу земља и знање, традиција и наука, наслеђе и модерност. У срцу Александровца, у дому виноградара, подрумара и људи који су читав живот везали за винову лозу, стоји школа „Свети Трифун“. Символ Жупе, њеног идентитета и њене будућности.

Овај свечани јубилеј даје нам прилику да се осврнемо на дуг и богат пут који је школа прешла, почев од првог лозног калема у Државном расаднику 1891. године, преко оснивања Специјалне винодељско–воћарске школе 1926., па све до савремене установе која данас са поносом носи име заштитника виноградара – Светог Трифуна.

Корени: Расадник који је постао колевка образовања

Још 1891. године, у време када је Жупа рањена после пустошења филоксером, у Александровцу је основан Државни лозно–воћни расадник. Он није био само ограђени простор са садницама; био је место наде и обнове, почетак оживљавања винограда који ће у наредним деценијама поново постати душа овог краја.

Захваљујући идеалним климатским условима и плодном земљишту Жупе, расадник је за кратко време постигао изузетне резултате. Управо на његовом имању, 1926. године, подигнут је елегантан објекат у провансалском стилу, наменски грађен за прераду грожђа и производњу вина. Данас је у њему смештен Музеј винарства и виноградарства, један од највећих чувара историје овог краја.

Овим здањем започела је и прича о трајном везивању знања, традиције и културе за просторе школе.

Рађање школе: Визија за будуће генерације

Школске 1925/26. године стварају се услови за оснивање Специјалне винодељско–воћарске школе у Александровцу. Највећи заговорник и покретач ове идеје био је др Добривоје Гер Поповић, народни посланик за Срез жупски. Његова визија била је једноставна, али велика: створити школу која би младима пружила знање неопходно за развој виноградарства, подрумарства и воћарства.

Прва генерација ученика започела је наставу 1925. године, а школа је имала задатак да обучи младиће, а касније и одрасле, за самосталан рад у свим важним пољима пољопривреде. У време када је учење углавном преношено са оца на сина, оваква школа била је револуционарна и представљала је велики напредак за цео крај.

Између 1926. и 1931. школовање је прво трајало једну годину, да би затим прешло на двогодишњи програм. Огромно интересовање младих довело је до

отварања трогодишње Ниже пољопривредне школе, која је радила све до 1968. године, образујући чак 312 ученика.

Послератна трансформација и ширење образовања

После Другог светског рата, школа наставља да се развија и да прилагођава свој рад новим временима. Године 1947. мења назив у Специјална виноградарска школа, а школске 1951/52. године постаје Дирекција средње виноградарске–подрумарске школе. Ове године обележило је и нешто ново – у школске клупе по први пут седа 20 девојака, што је представљало велики корак ка равноправности у образовању.

У периоду од 1957. до 1962. године школу је завршило 318 ученика, који су касније постали носиоци развоја и напретка виноградарства у Србији.

Школски центар и модерно доба

Године 1964. формиран је Школски центар који обједињује Гимназију, Средњу економску школу, Средњу пољопривредну школу и економску струку. Овај период обележило је стварање јединствене образовне заједнице која ће генерацијама пружати различите путеве школовања. Школске 1975/76. године све средње школе у Александровцу интегрисане су у Средњошколски образовни центар „9. мај“, да би се 1987. године поново вратио класичан систем четворогодишњег образовања.

Велику прекретницу доноси 2004. година, када одлуком Министарства просвете школа добија данашњи концепт и име – Средња школа „Свети Трифун“. Отварају се нови образовни профили који прате технолошки развој и потребе савременог друштва.

Од школске 2012/2013. године, школа носи пун назив Средња школа „Свети Трифун“ са домом ученика Александровац, што је још један доказ да школа пружа не само образовање, већ и потпору ученицима који долазе из удаљенијих места.

Музеји – „живи архиви“ Жупе и дела посвећених хроничара

У самом срцу школског комплекса, у згради подигнутој 1926. године, смештен је Музеј винарства и виноградарства – не само институција културе, већ и симбол идентитета целе Жупе.

Музеји нису настали случајно. Они су плод дугогодишњег рада и преданости једне групе ентузијаста, ученика и професора која је деловала под именом „Collegium historicum Župa“. Ова дружина настала је при гимназији у Александровцу и деценијама је брижљиво сакупљала предмете, документе, оруђе, фотографије и сећања становника Жупе.

На челу ове групе био је човек чије је име нераскидиво везано за културну историју Александровца, професор Милослав Бонцић. Његова енергија, љубав

према историји и истрајна жеља да се сачува традиција били су покретач целе иницијативе.

Из њиховог преданог рада најпре је настала Завичајна збирка смештена у Дому културе, а потом и данашњи Завичајни музеј Жупе – институција која данас представља један од најзначајнијих стубова очувања културног и материјалног наслеђа Жупе. Неколико година касније, тачније 31. марта 2000. године отворен је и Музеј винарства и виноградарства.

Музеј и школа су временом постали једно: простори знања, сећања и поштовања традиције који заједно граде образовну и културну целину незаменљивог значаја.

Стогодишњица – дан када се прошлост и будућност сусрећу

Сто година школе „Свети Трифун“ није само датум. То је историја исписана именима наставника, професора, ученика, радника, хроничара, винара и визионара. То су хиљаде судбина које су се укрштале у учионицама, виноградима, лабораторијама и школским двориштима.

Ова школа је била и остала расадник знања – баш као што је расадник из 1891. године био расадник живота. Она је стварала генерације стручњака, људи који су обележили пољопривреду Србије, али и оних који су својим трудом и радом допринели култури, науци, техници и друштву у целини.

У години великог јубилеја, са поносом гледамо на век који је иза нас, али још смелије гледамо у век који долази. Школа „Свети Трифун“ остаје место које чува традицију, али не престаје да се модернизује. Место које васпитава, образује и инспирише.

Жупа у вихору Великог рата – траг хероја изнад школског имања

Историја Жупе не чува само приче о виноградима, већ и о херојству које превазилази границе. Управо изнад данашњег школског имања, у јесен 1915. године, одиграла се драматична епизода која је Жупу уписала на мапу Великог рата.

Изнад ових брда принудно је слетео потпуковник француске авијације, Словак Милан Растислав Штефаник (1880-1919), пилот, научник, дипломата и један од твораца модерне Чехословачке. Летео је у подршку српској војсци током повлачења, када је 6. новембра 1915. године његов авион погођен противваздушном артиљеријом. Са механичарем Мишелом Бордом, Штефаник је спалио авион да не би пао у руке непријатеља, а онда је започео тежак марш од 120 километара кроз Александровац, Брус, Јанкову клисуру и даље ка Косову.

Народ Жупе пружио му је храну, воду и уточиште. Исти онај народ чији ће потомци деценијама касније градити школу „Свети Трифун“. Тиме је и овај крај оставио свој траг у судбини човека који ће постати генерал и историјска легенда свога народа.

Од Добрице Ћосића до хиљада Жупљана

Током једног века школа „Свети Трифун“ није била само образовна установа. Била је расадник личности које су обележиле науку, културу, привреду и јавни живот Србије. Међу њима је и академик Добрица Ћосић, један од најзначајнијих југословенских и српских књижевника, који је своје прве кораке образовања начинио управо овде, у Жупи.

Као Ћосић, и хиљаде других ученика понели су са собом дух овог краја. Рад, упорност, љубав према земљи и знању. Постали су агрономи, професори, лекари, инжењери, истраживачи, предузетници, уметници. Постали су темељи својих заједница и најбољи амбасадори Жупе. То је најјаснији доказ да школа није само зид, већ живо ткиво које ствара будућност.

Уместо закључка: Школа која траје, школа која се памти

Од првог лозног калема у државном расаднику до модерних учионица, лабораторија и дома ученика, пут ове школе дуг је и поносан. Она је постала симбол Жупе, њена душа и њен најчуванији понос. И док обележавамо стоту годишњицу, остаје јасна порука:

„Средња школа „Свети Трифун“ није само историја. Она је будућност. Она је Жупа!“

+
memories
decorate walls
better than
+ paint +
#

СЕЋАЊА КОЈА ТРАЈУ

Можда нису рачунали на нас. Можда су мислили да смо генерација која је изгубљена у телефонима, друштвеним мрежама, хаосу модерног живота. Говорили су да смо неодговорни, лењи, незаинтересовани... али ми смо их изненадили. Показали смо супротно.

Показали смо да смо спремни да се боримо, да знамо шта нас чека и да смо способни да изнесемо све оно што су мислили да не можемо. Сваки дан, свака препрека, сваки пад и сваки успех – доказ су да смо расли, да смо учили и да смо постали бољи него што смо били јуче.

Пут којим смо ишли полако се завршава. Време је прошло исувише брзо, много брже него што смо очекивали. И док ово пишем, нисам сигуран да сам у потпуности свестан свега – тренутака које смо делили, смеха, расправа, тајних шала, нервозе пред тестове, подршке коју смо једни другима пружали.

Али једно знам.

Знам да смо оставили траг. Знам да смо заједно изградили нешто што се не заборавља. Знам да је ова генерација – баш ми – посебна.

И зато, хвала вам. Хвала вам на свему што смо прошли заједно. Хвала вам што сте баш ви били моја генерација.

Идемо даље, свако својим путем, али са истом снагом којом смо изненадили све око нас. Јер ми можемо. И тек ћемо показати колико.

Лука Јеленковић IV/1

Замислите тринаест људи, сваки са својим идејама, шалама и интересовањима, који заједно уче нешто ново сваког дана. То смо ми, наше мало одељење, „специјалци“, како би нас, уз осмех, назвала наша професорка хемије.

На почетку смо били само група ученика, често тврдоглавих и различитих, али време је урадило своје. Од неспоразума и ситних препирки стигли смо до тога да се ходницима чује наш смех, толико заразан да су га, хтели ми то или не, чули и професори у зборници. Полако, скоро неприметно, постали смо мала заједница која се ослања једна на другу.

Прошли смо кроз многе тренутке – задатке који су нам задавали главобоље, пројекте због којих смо остајали дуже у школи, бројне разговоре који су почели као обична прича, а завршили се као успомене. Екскурзије су биле леп део нашег пута, али оно што нас је заиста обликовало били су људи око нас, сваког дана, у учионицама и ходницима.

Посебно место у нашим срцима носе професори који су нас водили. Сваки је оставио траг – саветом, погледом, стрпљењем, понекад и строгом речју која нам је требала, али највећи ослонац били су нам наш професор програмирања Саша и наша разредна Наташа. Саша нас је увео у свет кодова, логике и решења, али и у свет упорности, где се не одустаје кад постане тешко. Наташа је, као разредна, била наше сигурно место: неко ко нас је стрпљиво обликовао, подстицао, учио да будемо бољи људи – и кад то нисмо ни очекивали.

Памтићемо једни друге, јер ово нису биле само школске године. Ово су биле године одрастања, смеха, заједничких изазова и топлине коју може да створи само мала група људи која је, ни сама не знајући када, постала својеврсна породица. Иако нас је било само тринаест, створили смо нешто што ће трајати много дуже од школских дана – место у срцу свакога од нас.

Теодора Карајовић IV/2
Тамара Петровић IV/2

Сложни и посебни

Наше одељење има девет ученика. Иако смо малобројни, веома смо сложни и посебни. Заједно смо расли, учили, смејали се и помагали једни другима. Свако од нас је различит, али нас повезује искрено пријатељство и многе успомене које ћемо понети са собом. Мало нас је, али увек правимо велику буку и уносимо позитивну енергију. Сада, када завршавамо школу, осећамо радост и тугу. Радост због новог почетка, а тугу јер се растајемо од места и људи који су нам постали као породица. Остаћемо упамћени по заједништву, смеху и добрим срцима.

Маријана Спасовски IV/3

УЧИОНИЦА БРОЈ 22

Други спрат, учионица број 22 – наше место где је све почело и где је све било мало гласније него што треба. Има нас двадесет двоје, довољно да направимо праву гужву, али и да једни друге увек „покријемо“ кад затреба.

Кажу да смо најнемирнији, али и најодговорнији. И стварно јесмо – кад треба, знамо да се шалимо, али кад је озбиљно, покажемо да можемо све. Увек нека акција, нека драма, неки смех – то је једноставно IV/5.

Све ове године пратила нас је наша разредна, Снежана Митровић. Са толико стрпљења, осмеха и понекад погледом који говори „опет ви“. Хвала јој што нас је трпела, подстицала и веровала у нас чак и онда кад ми сами нисмо.

Ово није само крај једног поглавља, него почетак нечег новог. Носимо са собом све успомене – од пауза у дворишту, преписивања, шала и малих свађа, до оног осећаја да смо заједно у свему.

IV/5 остаје запамћено као одељење пуно смеха, енергије и срца. Хвала школи, хвала професорима и највише – хвала једни другима. Без нас, IV/5 не би било оно што јесте!

Милица Крцић IV/5

Право машинско

Моје одељење је једно од оних која се не заборављају. Има нас тридесет, двадесет седам дечака и само три девојчице. Можда звучи као да су девојчице у мањини, али се оне одлично сналазе међу нама.

На часу смо често бучни, некад и превише, али то је део нашег шарма. Увек расположени за шалу, унемо да улепшамо дан и себи и другима. Професори нас понекад критикују због галаме, али дубоко у себи знају да смо добри и да се, када треба, узбулимо.

Наравно, није све смех и забава, увек траје борба са изостанцима и оценама. Иако смо различити, сви се дружимо заједно. Помажемо једни другима, било да је реч о учењу, пракси или некој шали у ходнику. Можда нисмо „идеално“ одељење, али смо једно од оних које се памти, по добром расположењу, енергији и пријатељству, које траје и ван школских зидова.

Укратко, моје одељење је право „машинско“, пуно буке, смеха, борбе са оценама, али и много другарства. Наравно, ништа од тога не би било без наше разредне, која нас већ годинама стрпљиво трпи и води кроз све школске згоде и незгоде. Увек има разумевања за наше шале, али зна и кад да одреагује на несташлуке. Хвала јој на томе!

Немања Раковић IV/6

„Посебна екипа”

Ученици смо одељења III/7 и III/8 – нас 14, мала, али посебна екипа! Четири девојчице, девет дечака и једна разредна која нас све држи на окупу – наша Жаклина Јовановић.

Од првог дана заједно, кроз смех, несташлуке и обавезе, учили смо да будемо тим. Сваки дан у учионици био је прича за себе – од непресушних шала до тренутака озбиљности, кад смо показивали да знамо бити одговорни. Било је и успона и падова, али увек смо имали једни друге. Наш разред, то су иста лица, познати гласови, наши светови повезани пријатељством које се не прекида ни кад се врата учионице затворе. Сваки час, свака пауза, сваки осмех – део су приче коју ћемо заувек носити са собом. Научили смо да будемо подршка, да се заједно смејемо и заједно боримо. Сада, кад се полако приближавамо новим корацима, знамо да ће свако од нас кренути својим путем, али срце разреда остаје исто – целовито и јако заувек.

III/8

Средња школа "Свети Трифун" са Домом ученика Александровац мај 2025.

**СТО ГОДИНА ОБРАЗОВАЊА
КРОЗ РЕЧ НАСТАВНИКА I...**

Из баршунaстог албума

„У почетку беше Реч и Реч беше у Бога“. Жива, изговорена, написана, проживљена. Снажна. Ми, који смо изабрали да јој служимо, знамо да у свакој изговореној речи, у сваком стиховном надахнућу живи део душе – наша и ђачка, и школе која траје један век.

Погледамо ли уназад, осећамо присуство оних који су реч учили и живели. Живка, Радмила, Дубравка и Даница. Тома, Милован и Велибор. Учитељи језика, али и срца. Они субили инспирација, подршка и ослонац. Оставилису нам шапат. Да наставимо. Чувамо. И волимо.

Данас стојимо за истим катедрама – Снежана, Сања, Марија, Олгица и Маријана – и настављамо тај пут. Чувамо нешто веће од себе и боримо се за сваку мисао која ће одјекнути у срцима наших ученика и њиховим животима. Не можемо именовати све што нас веже, али смо изабрале оно што заиста дише и остаје...

Прва и права ризница мисли и снова налазила се у школском часопису „Алманах“. Свака страница чувала је приче младих аутора, који су проналазили свој глас. У корак с њим је излазио и часопис „Наша пролећа“. Данас у њему свака нова генерација оставља свој траг. То је наш начин да се опростимо и да им прећутно кажемо: „Летите, голубови наши! Ту смо иза вас, чувамо и пратимо сваки ваш лет“!

И док школа слави свој век, с поносом можемо да се сетимо наших свечаних академија. Оних вечери када се цела сала утиша, срце убрзано почне да куца, а глас затрепери. Било да су то Светосавске академије, које славе традицију, Савин лик и дело, или представе које су сада део наше историје – „Ујеж, Шешир професора Косте Вујића, Лајање на звезде, величанствена Зона Замфирова“. Некада „Српске мајке“, а данас мјузикл „Лутајућа срца“, који је освојио бројне награде и наступао на престижној сцени Књажевског театра у Крагујевцу. Откривање талената и сваки аплауз нису само признања, већ потврда да радимо нешто што има смисла, што оставља траг и што инспирише.

Уз све те чаробне тренутке на сцени, ту су и наши ученици који се такмиче и освајају дипломе на републичким такмичењима из Књижевне олимпијаде, Језика и језичке културе и на рецитаторским сусретима. Награде су лепе, али је још лепше видети како ученици расту, како се радују постигнутом успеху, али и како уче да поштују труд и таленат других. Многима смо били инспирација, па су своје животе окренули свету културе, уметности и писања, носећи тихо са собом део школе, наших срца и љубави према језику.

И тако, из године у годину, руку под руку, преносимо оно што сматрамо највреднијим – веру у снагу језика, у лепоту мисли, у човека који говори срцем.

Јер, у почетку беше Реч – и она је остала са нама, неуништва, водећа и вечно наша!

LANGUAGE

У сусрет великом јубилеју

Овај предивни крај, Жупа, изнедрио је и у свет послао многе изузетне, талентоване и способне људе, а неки су се, након школовања, вратили у родни крај. Мештани овог краја умеју да цене "школованог човека", а учење страног језика свима отвара прозор у свет, олакшава да се повежемо, да путујемо, отвара пословне могућности, обогаћује новим сазнањима и упознавањем другачијих култура.

Свих ових година, наставници страних језика у овој школи посвећени су настојању да, за своје ученике и са својим ученицима, отворе неки "нови прозор". Наши ученици су успешно полагали испите за међународне сертификате (British Council, под менторством професорке Драгане Витановић), учествовали и били успешни на међународном такмичењу одржаном и у нашој школи (Hipro Competition, 2015. године), учествовали у пројектима: Teachers and students around the world, у којем се ученици истог нивоа знања и узраста повезују у бројним земљама света, у више пројеката Erasmus + (у организацији професорке Катарине Жарковић), кроз које се подржавају ученици у свом личном и професионалном развоју, кроз нове идеје и пословне планове, успостављањем сарадње са земљама у нашем региону и у оквиру ЕУ.

Такође, још један од истакнутих резултата у раду је и успех наших ученика на окружним и републичким такмичењима (Ивана Симић, Бранислав Николић и Анђелија Стевић под менторством професорке Маре Живковић, Сара Левић и Јована Милосављевић под менторством професорке Драгане Витановић, затим покојна Марија Весић, Јасмина Јовановић и Данијела Ђукић под менторством професорке Добриле Пејић).

Заједно са својим ученицима, ослањајући се на богату и плодну прошлост, градимо нову будућност!

CONNECTION

LANGUAGE

CONNECTION

Чувари знања, људскости и трајних вредности

Кроз читав век постојања Средње школе „Свети Трифун“ у Александровцу, многи су професори, педагози и сарадници оставили дубок траг у животу школе и бројних генерација ученика. Посебно место међу њима заузимају чланови Актива друштвених предмета — људи чија је посвећеност настави, ученицима и вредностима образовања обликовала дух ове установе.

Они који су некада радили у школи:

Момчило Секуловић, школски психолог, остао је запамћен по својој креативности у организовању наставе и иновативним идејама. Управо он је био покретач „Самоуправе“ — дана када ученици мењају своје професоре, учећи на најлепши начин шта значи одговорност и поверење.

Гордана Павловић Секуловић, педагог, позната је по свом осећају за људе и разумевању које је пружала и ученицима и колегама. Њена топлина и мирноћа доприносили су добром духу школе.

Влада Тмушић, професор филозофије, оставио је дубок траг у свести бројних генерација. Његови часови били су више од наставе — били су сусрети са мишљењем, смислом и питањима која остају за цео живот.

Божидар Ковачевић, професор социологије, био је познат по својој духовитости и ведром духу. Увек спреман на шалу, али и на озбиљан рад када је требало — спајао је лакоћу и одговорност у најбољем смислу.

Миланка Јоковић, професорка социологије, на својим часовима је живот приближавала теорији. Њени примери из свакодневице и духовит приступ учинили су социологију блиском и разумљивом свима.

Милутин Јоковић, академски сликар и пчелар, умео је да споји уметност и природу, сликарство и пчеларство, инспиришући ученике да у свему траже лепоту и хармонију. Његово име остаје уписано у историју школе, као и у сећања свих који су га познавали.

Радоје Рилак, професор историје и координатор гимназије, био је човек препознатљиве елеганције и духа. Његове асоцијације постале су легендарне, а критика и похвала подједнако искрене. Један од оних које школа памти као праве легенде.

Милан Милутиновић, вероучитељ, као и Марко Катић и Вукман Петровић, иако више нису у школи, остају блиски духом. Својим радом оставили су темељ у духовном васпитању и вредностима које су школа и заједница неговале.

Драгиша Стаменковић, професор историје, још једна легенда Жупе и школе. Његови ученици су годинама освајали највише награде на републичким такмичењима, а он је био победник квиза поводом двеста година Првог српског устанка. Посебно се памти његова

иницијатива „Стопама наших предака“, захваљујући којој су ученици путовали на Крф и учили историју кроз доживљај.

Милослав Бондић, професор историје, такође остаје као легенда школе и Жупе. Своју љубав према завичају претворио је у дело — био је покретач Завичајног музеја Жупе и удружења *Collegium Historicum*, које је прикупљало и чувало историјске изворе нашег краја.

Они који данас настављају традицију

Данас рад Стручног већа Друштвених наука настављају посвећени професори, који на свој начин граде мост између традиције и савремености.

Драган Пантић, професор филозофије, уме да и најсложеније појмове учини блиским. Његов ведар дух, љубав према шаху и дружењу чине га омиљеним међу ученицима и колегама.

Неда Илић, професорка музичке културе, незаобилазна је у свакој школској свечаности. Захваљујући њој, сваки наступ постаје уметнички доживљај.

Софија Милић Пејић, професорка ликовне културе, уме да уметност приближи свима — чак и онима који мисле да „немају таленат“. Њени часови откривају да је стварање могуће за сваког.

Вајка Величковић, вероучитељ, својим тихим, али сигурним присуством гради мост између вере, школе и заједнице.

Драгана Џамић, психолог, наставља традицију саветодавног и подржавајућег рада са ученицима, увек спремна да саслуша и помогне.

Данијела Милосављевић Алексић, педагог, посвећена развоју школе и сваком ученику понаособ. Њен рад обједињује професионалност и топлину.

Милан Митић, професор социологије, наставља линију својих претходника — посвећен, аналитичан и инспиративан у разговору са ученицима.

Мирослав Шљивић, професор историје, својом принципјелношћу и строгошћу чува стандарде и дух претходних генерација историчара у школи.

Сто година постојања школе — то је век људи, идеја, речи и дела. Актив друштвених предмета је својом посвећеношћу оставио траг у сваком од тих сто година — у ученицима који су научили да мисле, осећају, стварају и поштују.

Њихова имена остају записана не само у хроникама, већ у сећањима свих који су у „Светом Трифуну“ пронашли нешто више од школе — пронашли су људе који су их разумели, научили и инспирисали.

Стручно веће Друштвене групе предмета

Катализатор знања

Наши ученици редовно остварују запажене резултате, а најважнији успех постигли су они који су, захваљујући свом труду и преданости, постали доктори наука. Данас, ови талентовани појединци раде на факултетима или институтима, где се баве истраживањем и преносе своја знања и искуства будућим генерацијама студената.

Сваке године, наставници стручног већа хемије с поносом прате своје ученике који наступају на републичком такмичењу из хемије. Ова такмичења су прилика за стицање знања и искуства, али и платформа за представљање изванредних способности наших ученика.

Учествовање на оваквим такмичењима не захтева само знање из хемије, већ и способност креативног размишљања и тимског рада. Поносни смо на наше ученике који су кроз своје пројекте и радове показали високи ниво знања и креативности.

Током протеклог века, своје знање и љубав према хемији, ученицима су преносили професори Миле Ничић, Војислав Ђокић, Гордана Милев, Соња Марић и Биљана Илић. Данас, ту традицију настављају Драгана Богојевић, Лора Павловић и Мирослав Ђалић.

У нашем активу обележавамо значајан тренутак – Драгана Богојевић је први наставник који је факултативно увела предмет Предузетништво. Овај корак представља велику иновацију у образовању наших ученика и отвара им нове могућности за развијање предузетничког духа.

Под њеним вођством, ученици су се истакли на државном такмичењу и остварили запажене резултате. Њихова преданост и креативност допринеле су одличном успеху који су понели са собом. Драгана Богојевић и ученица Марија Радовановић постали су део изузетног тима састављеног од 12 ученика и два наставника, који су представљали Србију на међународном такмичењу у Сегедину.

У конкуренцији најбољих, наш тим је остварио запажен успех, освајајући прво место! Ова победа не само да је потврда њиховог труда и ентузијазма, већ и одличан показатељ квалитета образовања у нашој школи.

Драгана Богојевић и њени ученици својим залагањем и иновативним приступом инспиришу друге да размишљају о предузетништву као о реалној и узбудљивој каријери. Њихова посвећеност и спремност да се суоче са изазовима чини их правим узорима и показује да су снови достижни уз рад и труд.

Наставници стручног већа хемије настављају да подржавају и инспиришу своје ученике, пружајући им потребне ресурсе и менторство. Њихов труд потврђује се сваке године кроз освојене награде и успехе на такмичењу.

Верујемо да ће се ова традиција наставити и за будуће генерације, а наши ученици наставити да постављају нове границе у свету науке.

Овај успех је резултат заједничког рада наставника, ученика и њихових породица, и представља понос наше школе. Уверени смо да нас чекају још многе сјајне приче и достигнућа.

Путевима природе

Природа и свет око нас најбоље се разумеју кроз синтезу биологије, географије и физике.

Са дубоким поштовањем присећамо се професора Воје Митровића - Бице, најпознатијег професора биологије који је остао упамћен као професор са ауторитетом, дубоко цењен и поштован међу колегама и ученицима. Затим, професора Томе Бежановића, такође биолога, који је у својој каријери дао допринос школи и као директор. Биологију је предавала и Бранка Пештерац. Имала је топлу реч за све нас, а мудрошћу је осветљавала пут млађим генерацијама. Чудесни свет биологије ученицима је приближавала професорка Драгица Бекчић - Гага. Њен ведар дух и несебична подршка свима у колективу учинили су је особом коју сви памте по доброј речи и чаробном осмеху.

Неизбрисив траг у историји школе оставила је професорка Костадинка Марков- Киче која је предавала географију. Од ученика је тражила знање, труд и дисциплину. Никада није дозвољавала површност, лакиране нокте и мини сукње. Имала је посебан начин да инспирише ученике да уче. Није увек била вољена, али увек поштована, јединствена и посебна. Љубав према учењу кроз карту и компас генерацијама је преносила професорка Милица Милић - Цица. Увек пуна разумевања и подршке за ученике, али и за младе колеге који тек крећу путем подучавања младих бунтовних генерација, а тим путем, путем учења и знања наставио је професор Зоран Обрадовић.

Професор Војислав Калезић био је дугогодишњи директор школе и професор физике. У његовом погледу - дисциплина, у његовом осмеху - разумевање, у његовом раду - посвећеност. Присећамо се и професора Добривоја Бекчића - Боће, омиљеног професора који је ученицима откривао тајне физике. Његов дух истраживача и смисао за хумор дубоко су урезани у срцима свих који су имали привилегију да га упознају. Водећи фото - секцију усађивао је љубав према посматрању света кроз објектив. Дух професора Боће живи и данас кроз фото - репортерску секцију коју са успехом води професорка физике Наташа Ралић. Њени ученици настављају да бележе тренутке из школског живота, повезујући науку и уметност на начин који је препознатљив и јединствен за нашу школу.

Њихову мисију, ланац знања, наставља професорка Јасмина Пејић - Нина која је свој радни век у школи посветила ученицима несебично им дарујући знање за живот важно. У сарадњи са професором Зораном Обрадовићем, осмишљене су стручне екскурзије кроз које ученици непосредно истражују природу, рељеф и живи свет. На тим путовањима знање постаје искуство, а школске клупе замењују планине, језера и градови наше домовине. У нашој школи посебан допринос дали су и Зорица Обрадовић, Александар Дељанин, Ана Миловановић и Ивица Цветковић, професори физике, као и Маја Стошић, професорка биологије.

Бивши и садашњи професори биологије, географије и физике чине нераскидиву целину, ланац знања, преданости и инспирације која спаја прошлост садашњост и будућност, дајући целовиту слику света око нас.

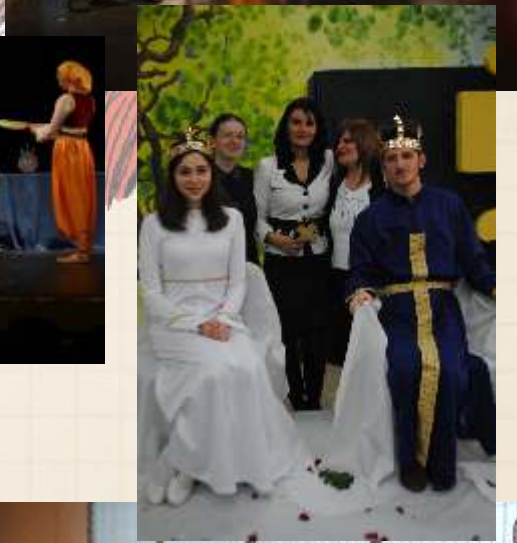

**...СТО
ГОДИНА
ОБРАЗОВАЊА
КРОЗ РЕЧ
НАСТАВНИКА
II**

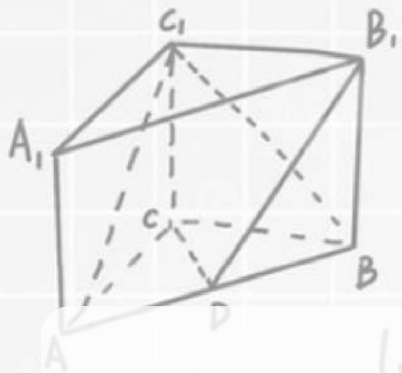
$$\tan \alpha = \frac{\sin \alpha}{\cos \alpha}$$

$$\cos C = \frac{a^2 + b^2 - c^2}{2ab}$$

$$\frac{x^2}{a^2} + \frac{y^2}{b^2} + \frac{z^2}{c^2} = 1$$

$$\frac{1}{10} = 10\%$$

$$\frac{x^2}{a^2} + \frac{y^2}{b^2} - \frac{z^2}{c^2} = 1$$

$$\sin \chi = \frac{2U}{1+U^2}$$

$$a^r a^s = a^{r+s}$$

$$\sin 0 = 0$$

$$\sin \frac{\pi}{6} = \frac{1}{2}$$

$$\sin \frac{\pi}{3} = \frac{\sqrt{3}}{2}$$

Кроз бројеве у будућност

Током сто година постојања наше школе, математика је била и остала један од стубова знања, упорности и прецизности. Актив математичара кроз све деценије неговао је љубав према учењу, истрајност и веру да се сваки проблем може решити уз труд и логичко размишљање.

Одоснивања школе, математику су предавали Анка Бекрић, Марија Лојпур, Миомира Благојевић, Радуле Нововић, Слободанка Кочинач, Љубиша Кочинач, Живко Јовановић, Даница Цамић и Стојка Симчевић. Њихов посвећени рад и преданост оставили су дубок траг, а њихови ученици остваривали су одличне резултате на такмичењима и били темељ угледа који је школа стекла у области природних наука.

Њиховим путем наставили су млађи наставници, међу којима је била и Ивана Нешић Благојевић. Данас актив чине Оливера Голубовић, Младен Гашић и Надица Кнежевић који са истим ентузијазмом и посвећеношћу настављају традицију дугу један век.

Ученици, како некадашњи тако и садашњи, остваривали су и остварују запажене резултате на школским, општинским, окружним и републичким такмичењима из математике, као и на популарном такмичењу „Мислиша“, које сваке године окупља велики број учесника.

Резултати генерација ученика најбољи су доказ да труд и знање остављају трајне вредности. Актив математичара са поносом чува традицију стручности, сарадње и љубави према математици, доприносећи да наша школа остане препознатљива по квалитету и знању.

$$\sin \alpha + \sin \beta = 2 \sin \frac{\alpha + \beta}{2} \cos \frac{\alpha - \beta}{2}$$

$$\frac{a^r}{a^s} = a^{r-s}$$

$$\frac{x^2}{a^2} + \frac{y^2}{b^2} - \frac{z^2}{c^2} = 1$$

$$a \neq a - b + c$$

$$e^{ix} = \cos x + i \sin x$$

$$u = \tan \frac{y}{2}$$

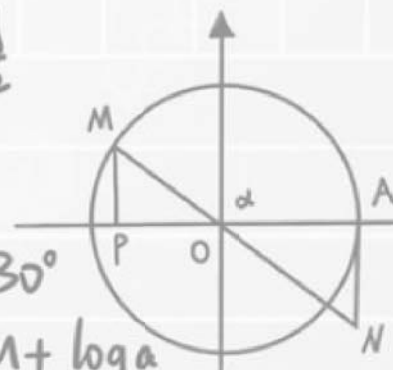
$$\sin \pi = \sqrt{3+2a} \quad N = 0.375$$

$$xy = 3\beta + \alpha$$

$$\sin \frac{A}{2} = \sqrt{\frac{1 - \cos A}{2}} \quad 37.5\%$$

$$\cos 60^\circ \quad \sin 30^\circ$$

$$\log_a(MN) = \log_a M + \log_a N$$

$$\tan \alpha = \frac{\sin \alpha}{\cos \alpha}$$

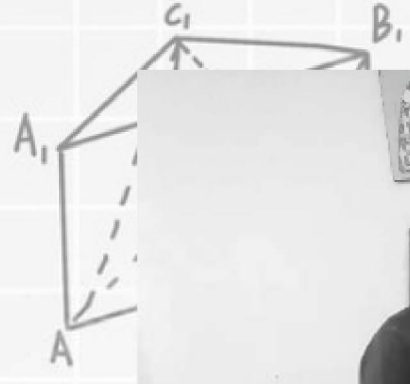
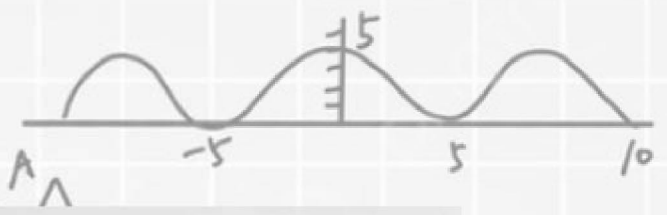
$$\cos^2 \alpha = \frac{a^2 + b^2 - c^2}{2ab}$$

Стручно веће Математике

$$\frac{x^2}{a^2} + \frac{y^2}{b^2} + \frac{z^2}{c^2} = 1$$

$$\frac{1}{10} = 10\%$$

$$\frac{x^2}{a^2} + \frac{y^2}{b^2} - \frac{z^2}{c^2} = 1$$

$$\sin 0 = 0$$

$$\sin \frac{\pi}{6} = \frac{1}{2}$$

$$\sin \frac{\pi}{3} = \frac{\sqrt{3}}{2}$$

$$e^{ix} =$$

$$\sin \frac{A}{2} =$$

$$0.375 = 37.5\%$$

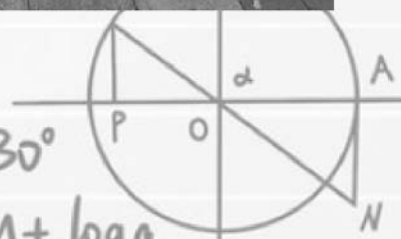

$$\sin \pi = \sqrt{3+2a} \quad N = 0.375$$

$$xy = 3\beta + \alpha$$

$$\sin \frac{A}{2} = \sqrt{\frac{1 - \cos A}{2}} \quad 37.5\%$$

$$\cos 60^\circ \quad \sin 30^\circ$$

$$\log_a(mn) = \log_a m + \log_a n$$

Рачунар ме слуша... углавном

Рачунарство и информатика се у Школском центру „9. мај“ изучавају већ од раних осамдесетих година прошлог века. Управо у тим тренуцима постављени су темељи онога што ће касније постати један од најживљих и најиновативнијих школских актива. Први професор информатике у Жупи, Димитрије Томић, оставио је неизбрисив траг — читавих 38 година свог радног века посветио је нашој школи, струци и генерацијама ученика. Захваљујући његовој посвећености, многи млади људи су први пут закорачили у свет рачунара управо у нашим учионицама.

Његов пут наставиле су млађе колеге, професори: Перица Стевановић, Ђорђевић Нововић и Саша Кнежевић, сваки од њих додајући свој лични печат развоју наставе и унапређењу информатичке културе у Александровцу.

Кроз године, сам предмет се мењао, растао и прилагођавао савременим токовима. Са сваким новим таласом технологија долазиле су и нове методе, нови изазови и нове прилике. Актив информатике је био и остао један од носилаца модернизације наставе у нашој школи — од организација обука за запослене, преко демонстрација савремених наставних средстава, до увођења првих интернет презентација школе и електронског дневника, међу првима у Србији. Такође, управо је наш актив заслужан за увођење специјализованог софтвера за креирање школског распореда.

Наши кабинети су увек корак испред: савремени рачунари, пројектори, 3D штампач и читав низ техничке опреме који наставницима и ученицима омогућавају квалитетну и актуелну наставу. Зато не чуди што се управо у оквиру нашег актива родила идеја о одељењу за ученике са посебним способностима за рачунарство и информатику. Са поносом смо испратили једну генерацију и не губимо наду да ћемо ускоро поново пружити ту прилику деци нашег краја.

Годинама уназад организујемо различита такмичења — како локална, тако и републичка. И данас активно учествујемо у такмичењу „Дабар“ и, у сарадњи са машинским активом, у реализацији такмичења „3DDRON“ на Машинском факултету у Краљеву. Наши ученици су увек постизали запажене резултате, достојно представљајући и нашу школу и Александровац, и доказујући да се труд, знање и љубав према информатици увек исплате.

Трчимо кругове, јуримо резултате

Стручно веће физичког и здравственог васпитања наше школе има веома богату историју када су у питању спортска такмичења и постигнути резултати. Ученици већ годинама постижу изузетне резултате у различитим спортским активностима, како на локалном, тако и на републичком нивоу. Иако физичко васпитање често не привлачи толико пажње као други предмети, наши талентовани спортисти стално показују да су успешни и ван учионица. Највише успеха имали смо у рукомету, кошарци, одбојци и цудоу.

Рукомет је спорт у којем наша школа традиционално постиже одличне резултате. Наши ученици су освојили многе медаље на републичким такмичењима. Наша школа била је веома успешна на Школској олимпијади 2004. године у Зајечару, где су се наши рукометаша високо пласирали. Нарочито се истиче успех из 2016/2017. године, када су наши ученици постали прваци Републике на такмичењу у Карташ–Кладову. Ово је представљало велики тренутак за наш рукомет, јер су наши играчи показали висок ниво игре и изузетну тимску сарадњу. Посебно се истакао Милан Милић, који је касније постао репрезентативац Србије.

Велика постигнућа имали су и наши цудисти. На такмичењу из цудоа у Панчеву 2016/2017. године, Ђалић Александар је освојио треће место, показујући своје вештине и дисциплину у овом борилачком спорту. На државном такмичењу у Београду 2018/2019. године, Протић Тијана освојила је друго место, док су Николић Јана и Ђалић Александар остварили треће место у својим категоријама, заједно са Филиповић Андрејом, који је поделио треће место. И у 2020/2021. години, Николић Јана освојила је треће место, потврђујући константан квалитет и рад наших цудиста. Настављајући традицију успеха, на Школској олимпијади у Новом Саду 2023/2024. године, наши спортисти су постигли значајан успех. Петковић Андријана освојила је друго место у својој дисциплини, док је Миљковић Милица освојила треће место. Овај пласман је само један од сјајних тренутака који су обележили нашу школу на великим такмичењима. На Републичком такмичењу у Београду 2024/2025. године, Петковић Андријана је поново заблистала, освојивши треће место, што је још један доказ њеног изузетног талента и њене преданости спорту.

Наравно не могу се занемарити постигнућа наших осталих екипа. Одбојкашице су на Републичком такмичењу у Трстенику освојиле четврто место, где се посебно истакла Катарина Пејић. Мушка одбојкашка екипа остварила је треће место на Републичком такмичењу у Врању. На републичком такмичењу у Зајечару 2014. године у футсалу наша екипа освојила је прво место, што представља један од већих успеха наше школе. Што се кошарке тиче, треба истакнути Школску спортску олимпијаду у Новом Саду током 2020/2021. године. Иако се утакмица на крају није одржала, њихов труд и ангажман на овом такмичењу донео им је нова искуства и успомене за памћење.

Поред ученика, неизбрисив траг оставили су и наше некадашње колеге М. Живковић, В. Стојановић, Љ. Милетић, Д. Кошанин, Бошко Симић, Александар Милев, Мирољуб Ђорђевић – Цига, Бобан Милићевић, Мирољуб Костић и Никола Миљковић. Њихова посвећеност, стручно знање и несебично преношење искуства генерацијама јака значајно су допринели развоју спорта у нашој школи. Њихов рад настављају професори Саша Марковић и Славољуб Живадиновић, који својим професионализмом и преданошћу граде нове успехе и инспиришу будуће генерације.

Саднице знања

Век постојања наше школе сведочи о стотинама генерација ученика који су, вођени знањем, стрпљењем и љубављу својих професора, научили како се земља воли, чува и поштује. Пољопривредни актив био је и остао срце ове школе — место где се традиција и савремена знања преплићу, где се младима преноси умеће рада на земљи, а уједно и понос што су део наслеђа Светог Трифуна, заштитника виноградарства и тежака.

Дуги низ година својим радом, стручношћу и примером, актив су чинили бројни наставници који су оставили дубок траг у животу школе и својих ђака. Професор Зоран Вукојевић, некадашњи директор школе (2001–2007), предавач воћарства и виноградарства, генерације ученика је научио техници подизања засада и нези воћа и винограда. Његови ученици и данас памте реченицу да је „воћка најлепша кад је човек разуме“.

Професор Милош Ивковић, чији је рад утицао на многе младе агрономе, узор је у прецизности и посвећености струци. Под његовим менторством школа је освојила прво место на Републичком такмичењу у Бачу 2011. године. Професор Милован Ивљанин, наставник пољопривредне технике, тих, одмерен и увек спреман да помогне, својим примером улива љубав према струци — нарочито међу дечацима који су у њему видели узор правог стручњака.

Милан Милутиновић, професор заштите биља, агрохемије и педологије, спаја научну прецизност и практично знање, чинећи наставу занимљивом и живом. Посебно се сећамо професора Радојка Шљивића, омиљеног међу ученицима, који је предавао ратарство са повртарством. Нажалост, прерано нас је напустио, али његову мисију су наставили професори Србијанка Вујисић и Никола Савковић, преносећи исту љубав и пожртвованост својим ученицима.

Данас пољопривредна знања преноси професорка Невенка Рилак, под чијим менторством је школа остварила значајне успехе — два трећа места на Републичким такмичењима и бројне мобилности ученика.

Област сточарства дуго је предавао професор Бранко Рајчић (садашњи директор), који је својим мирним ауторитетом и стручношћу водио генерације ученика и колега.

С поштовањем се сећамо и професорке Ружице Рајчић, која је својим радом оставила неизбрисив траг у настави и колективу.

Данас предмет сточарства предаје професор Бранко Новаковић, чији рад наставља традицију практичне наставе и реалног приступа образовању.

Дејан Гајић као организатор практичне наставе и Милорад Миљковић као инструктор вожње трактора, својим радом уче ученике не само вештинама, већ и одговорности, дисциплини и љубави према раду.

У раду актива учествује и Марија Живадиновић, као помоћни наставник, чија енергија и посвећеност представљају велику помоћ у настави.

Пољопривредни актив памти и професора Слободана Ђоћића, дугогодишњег предавача воћарства и виноградарства, који је сада у пензији. Његова стручност и методичност остале су запамћене у многим генерацијама.

Ту је и професор Зоран Арсић, такође у пензији, који је осим предавања воћарства и виноградарства дуго година био и организатор практичне наставе. Његов рад био је мост између клупе и њиве, између знања и вештине.

У нашој школи свој траг оставила је и Сања Ивљанин, организатор наводњавања .

Још се сећамо и Душка Јакшића проф. воћарства, М.Радовановића –Малца, проф. заштите биља, Ж.Вукојевића – Цапића, дугогодишњег управника економије, Р.Ђоковића-помоћног наставника.

Сто година трајања ове школе није само број у календару — то је век људског труда, преношеног знања и љубави према пољу, лози и стаду. То је прича о људима који су својим радом обележили једно време и оставили темеље за нове генерације.

Сто година традиције испуњава пољопривредни актив поносом, а са вером у нове генерације корача у век који долази.

Уз захвалност

Желим да поделим са вама зашто сам свој професионални пут усмерила ка наставничком позиву, избору професије која носи посебну одговорност и племениту мисију. Моја одлука није настала изненада — она је резултат година проведених уз своје изузетне професоре, који су ми били не само учитељи, већ и истински узор.

Током школовања имала сам привилегију да учим од људи који су својим знањем, стрпљењем и преданошћу оставили дубок траг у мом животу. Они су ми показали да професор није само преносилац градива, већ неко ко охрабрује, подстиче радозналост, буди самопоуздање и учи нас да верујемо у сопствени потенцијал. Њихова посвећеност и љубав према свом позиву који има директан утицај на свакодневни живот, као што су безбедност хране, квалитет намирница и савремени поступци производње били су кључни разлог зашто сам и ја одлучила да кренем истим путем. Говорили су често: „Нека храна буде твој лек, а лек храна твоја“.

Данас, већ драгим колегиницама и колегама из Стручног већа прехранбене групе предмета Славици Јовановић, Горици Гајић, Ружици Бошковић, Весни Бекрић, Снежани Митровић, Јасмини Илић, Жаклини Јовановић, Милутину Црноглавцу и Дејану Михајловићу желим да изразим своју дубоку захвалност на топлој дочеку и свесрдној подршци коју сте ми пружили од првог дана. Ваша отвореност, стрпљење и спремност да поделите искуства изузетно су ми значили и помогли да се брзо уклопим у наш тим прехранбених технолога.

Поносна сам што сам део колектива у ком влада сарадња, разумевање и истинска посвећеност ученицима. Хвала вам што сте ми олакшали прве кораке и што свакодневно својим примером показујете шта значи прави тимски дух.

Ваша вера у мене, труд и подршка обликовали су ме као човека и данас већ професора прехранбене групе предмета. Управо због вас Славице, Горице, Весна, Јасмина, Ружице, Снежана и Милутине данас стојим спремна да са једнаким ентузијазмом, са истом преданошћу, пуном снагом, вољом и одговорношћу наставим пут који сте ми осветлили. Не изостављам ни остале, јер и њима дугујем дубоку захвалност на несегичној помоћи и подршци Жаклини и Дејану. Такође, уз превелику жалост спомињем особу која више није са нама, Жарка Стојаковића који је био широког осмеха, ведрога духа и увек спреман на нове акције. Он је оставио велики траг у Стручном већу прехранбених технолога и целом колективу, наш добри Жаре... Морам споменути и Љиљану Крстић коју је пут одвео у свој родни крај.

Желим да наставим оно што сте ви започели — да младим људима пружим подршку, мотивацију и знање - о правилној исхрани, безбедној храни и савременим начинима производње и контроле квалитета прехранбених производа. Сматрам да је неправилна исхрана један од најважнијих проблема савременог друштва. Професор прехранбене групе предмета својим знањем и примером гради одговорност код ученика, подсећајући их да је храна темељ здравља, а да је њена производња важан процес који захтева посвећеност и професионализам. Надам се да ћу својим будућим ученицима бити инспирација, баш као што су моји професори били мени. Градећи мост између теорије и праксе, припремајући ученике за реалне ситуације у производњи, контроли квалитета и лабораторијском раду, професор развија код ученика

креативност, професионалну етику и свест о одговорности у прехранбеној индустрији која има значајну улогу у здрављу појединца и заједнице.

С поштовањем, Ана Шундић

Само искусно

Пре десет година, мој отац и колега, проф. машинске групе предмета, попут ђака првка ме је довео првог дана на посао - у школу. Дочекао ме је проф. Раде Савић и одмах рекао: „Види овог Случаја“. Насмејао се и додао: „Ајде, нема везе, имаш машински педигре. Е бре, од ових Павловића не може да се живи“. Купио ме је за сва времена. Обожавала сам овог човека. Сетим га се често и сигурна сам да ми намигује и смеје се с неког пуфнастог облака.

Прво одељење у које сам закорачила било је машинско и ту је почела моја посебна веза са машинским активом. Данас сам и сама разредна Машинцима, бескрајно срећна и захвална на томе. Да не причам да више од тридесет година слушам од оца о машинству. У међувремену, сазнадох и за коси хитац навише и наниже, Хајгенс-Штајнерову теорему, механику са механизмима и да даље не набрајам.

Дакле, осећам се и те како компетентном да пишем о вама. :) Руку на срце, знам да вам лепа писана реч не иде баш од руке. Потрудићу се да пишем опуштеним стилем, јер ви сте моји Малићи, драги наследници.

Професори који су скоро отишли у пензију су Драган Величковић и мој отац Радич Павловић. Раде нас је прерано напустио. Од старе гарде је остао Драган Филић. Као клинка, знала сам да сретнем покојног Славка Кнежевића по школи. Сећам се да су једно време предавали Дејан Томић и Роска Шљивић, онда Ђенедић.

Волим Машинце, осећам страхопоштовање. Учити се тачности, прецизности, елеганцији при покрету техничке патент оловке. Надасве, бити одговоран! Поштовати дату реч. То сам научила од свог оца. А такви су сви машинци.

Данашњи наследници ове традиције – Биљана Ђорђевић, Милош и Ангелина Чеврљаковић (млади брачни пар, како преслатко), Искра Бекрић Трифуновић и Бојан Пејић – ви сте нова енергија и нови потенцијал. Бунтовни, попут наших ученика. Од вас зависи како ће се прича градити даље. Будите поносни, чувајте традицију, али унесите и свој дух, свој стил и своје идеје.

Запамтите – бити машинац значи радити срцем, са прецизношћу, страшћу и са осмехом.

И на крају, како рече један човек: „Само искусно“!

С љубављу,
Србиста с машинским
педигреом

Школска библиотека – тихо срце школе

Кроз сто година трајања Средње школе „Свети Трифун“ са домом ученика, смењивале су се генерације, програми, професори, ученици, директиве и реформе. Али, једно место је увек остало исто – библиотека.

Тиха, присутна, постојана. Једно од оних места у школи где се свет успори. Између полица и књига, у тишини која мирише на папир и време, свако може да пронађе тренутак мира и смисла. У њој су године знања, прича и сећања. Ученици који тек откривају магију књиге и професори који јој се изнова враћају.

Сведок свега што је ова школа била и што јесте: првих уписаних имена у дневник, пожутелих свезака, старих фотографија, али и нових лица која тек почињу своју причу. Међу корицама њених књига сачуван је део сваког од нас – нека реч коју смо подвукли, неки стих који нас је погодио, неки ред који нас је научио да мислимо својом главом.

Наша школска библиотека данас је уређена, топла и приступачна захваљујући труду генерација које су је градиле и чувале. Многи професори, ученици и библиотекари својим радом оставили су траг у фонду и духу библиотеке. Међу њима посебно место заузимала је професорка Ружица Рајчић, која јој је дала облик и ред који и данас траје. Ту драгу традицију наставили су Милован, Драган и Невенка, који су својом посвећеношћу допринели да библиотека остане живо место знања и сусрета.

Слава школске библиотеке је Свети Нектарије – светитељ који је својом благом снагом и стрпљењем подсећао на важност доброте и знања. Под његовим именом, наставићемо да негујемо оно што је Ружица започела – да библиотека остане место сусрета, дијалога и тишине која не успорава, већ продубљује. Простор у којем се свако може задржати без журбе. Неко да пронађе књигу, неко себе. И можда је баш у томе њена највећа вредност.

Олгица Павловић,
Проф. срп. језика и књижевности,
библиотекар

Када осмех обрише прашину дана

Већ четврт века радим у школи, а највеће богатство овог позива су деца. Њихова ведрина и осмеси подсећају човека да се радост крије у малим стварима. Та искрена енергија уноси светлост у сваки дан и даје мом послу дубљи смисао. Волим да им помогнем, да их усмеравам и научим да чувају своју школу и простор у ком одрастају.

Посебна је привилегија гледати како некадашњи ученици корачају кроз живот као зрели и добри људи. И моја деца су похађала ову школу, то је било посебно искуство које се не заборавља. Можда сам према њима била мало строжија, али тај осећај припадности и поноса остаје заувек. Драгоцено је чути да су наши ученици касније постали лекари, инжењери или просто добри људи у свом позиву.

Старије колеге памтим по дружељубивости, слози, шали и смеху. Често је било и чарки, али уз неколико топлих речи све би се поново смирило. С поштовањем се присећамо Дане Милосављевић, Смиље Ракић, Раде Ђурђевић, Зорице Анђелковић, Радице Перић, Славке Панић, Маре Ћирковић, Љубинке Живадиновић, Десанке Марковић, Загорке Томић, Томе Ђаковића, Александра Ђаковића, Радована Јозића - Јозе, Миде Цамића, Србе Вешковца, Милутина Вукојичића – Луле, Милоша Марковића, Милана Јовковића и других драгих колега.

Школа се мењала кроз године и време, са њом мењали смо се и ми, али једно је остало - жеља за још бољим данима, срећном и оствареном децом која заједно са нама остају чувари ове школе, знања и културе.

Љиљана Јовановић

Помоћни радник

Дом ученика Средње школе "Свети Трифун"

Дом ученика Средње школе „Свети Трифун“ почео је са радом 1. фебруара 2012. године. Од првог дана постао је место у којем се сусрећу различите младости, карактери и амбиције, али и простор који ученицима пружа сигурност, подршку и осећај припадања. У његовим ходницима од самог почетка чули су се гласови младих људи, њихов смех, стрепње, прва пријатељства и прве победе. Од свог оснивања представља важан ослонац ученицима који долазе из различитих места, доносећи са собом разнолика искуства, таленте и потребе. Дом је постао окружење у којем су ученици добили не само место становања, већ и простор за одрастање, учење, сарадњу и лични развој.

Васпитачи Ненад Рашковић и Бојан Ивљанин били су васпитачи који су почели рад са децом тада, а након годину дана тиму васпитача се придружила и Гордана Петровић. На месту управника је Милен Анђелковић који је у одређеном периоду такође радио на месту васпитача, мењајући се са Бојаном Ивљанином на месту управника. Од 1. фебруара 2022. године, Бојана на месту васпитача замењује Ана Савковић. У темеље рада дома уграђени су људи који су га кроз године обликовали својим искуством и посвећеношћу и притом му дали стабилност и препознатљив начин рада. Њихова професионалност, али и разумевање за ученике, стварали су атмосферу у којој су се млади осећали виђено, саслушано и усмерено.

Сваки нови ђак био је као лист на грани, другачији, посебан, непоновљив. А неки су, својим талентом, засијали попут звезда изнад дворишта дома. Кроз дом је прошао велики број ученика, али сваки нараштај остављао је своје трагове - кроз успехе, наступе, такмичења, другарства и свакодневни живот у собама и ходницима дома. Посебно се издвајају они који су се доказали на републичким Домијадама у области литерарног стваралаштва. Међу најуспешнијима су: Ангелина Пуношевац, Катарина Луковић и Душан Савовић. Њихови радови представљали су дом на највишем нивоу такмичења и донели му запажене резултате, потврђујући да дом није само место становања, већ окружење које подстиче креативност, рад и напредовање.

Данас се Дом ученика СШ „Свети Трифун“ може описати као заједница која негује ред, одговорност, сарадњу и међусобно поштовање. То је простор у којем ученици уче да се осамостале, али и да буду део тима; да прихвате обавезе, али и да развијају своје таленте.

И тако, кроз године, Дом ученика Средње школе Свети Трифун постао је више од крова над главом. Постао је свет под једним кровом – свет у којем се одрастање дешава полако, нежно, уз руку васпитача и уз звуке младости која се мења, али увек оставља траг. Јер дом је дом само онда када у њему остају приче. А овај их је, од 2012. па све до данас, сакупио на стотине. И још их пише.

Васпитачи Дома ученика СШ „Свети Трифун“

Управа школе

Сто година школе „Свети Трифун“ није само датум. Сећање је као обавеза. Има људи који својом оригиналношћу једноставно призивају сећање. То је историја исписана именима наших директора, секретара, педагога, психолога, библиотекара, благајника, рачуновођа и административних сарадника.

То су стотине судбина које су се укрштале у историји наше школе.

Разлика између онога што сте били, што данас јесте и што ће бити увек је зависило од школе. Она је духовно уточиште где се увек сударају успомене из младости, стварност у садашњости и стрепњу у старости.

Кроз врата наше школе прошле су многе генерације – како ученика тако и професора. Заједно са њима смењивали су се и директори, од којих је свако оставио свој посебан траг.

Директори школе од 1925-2025 смењивали су се овим редоследом: Милан Марсић (1925-1928), Михајло Радоњић (1928-1933), Душан Миленковић (1933-1936), Ђура Радовић (1936-1941), Михајло Шуњеварић (1941-1942), Предраг Николић (1942-1945), Тома Видаковић (1945-1949), Бранко Репић (1949-1952), Вукадин Ловић (1952-1957), Сретен Костић (1957-1962), Милослав Бонгић (1964-1967, први директор Гимназије), Сава Кнежевић (1964-1971), Светолик Трифуновић (1971-1974), Душан Јакшић (1975-1976), Милоје Петровић (1968-1969, директор Гимназије), Петар Михајловић (1962-1969, директор Економске школе), Милован Ничић (1967-1968 и 1970-1975, директор Гимназије), Војислав Митровић (1975-1976, директор Гимназије), Војислав Калезић (1976-1984), Томислав Бежановић (1984-1995), Слободан Ћоћић (1995-1996), Милован Живковић (1996-2001), Радоје Рилак (1993-2001, координатор Гимназије), Томислав Милић (2001-2004, координатор Гимназије), Зоран Вукојевић (2001-2007), Бранко Рајчић (2007-2015), Драгана Богојевић (2015-2016), Божидар Ковачевић (2016.), Бранко Рајчић (2016-2025).

Секретари школе: С. Цамић (1936-1972), Р. Живадиновић (1964-1976-2001), Ката Драгичевић (1998-2020), Невена Ђорђевић (2020-2025).

Педагози кроз године су: Гордана Павловић (1980-2017), Данијела Алексић Милосављевић (2017-2025).

Психолози школе: Мома Секуловић (1980-2014), Драгана Цамић (2014-2025).

Библиотекари: Милован Живковић, Драган Филић, Ружица Рајчић (2022-2024), Невенка Рилак, Олгица Павловић (2024-2025).

Благајници школе: Вукица Миленковић (1972-1976), Мира Ћоћић (1973-2004), Драгутин Милић (2004-2011), Јасмина Радовић (2011-2025).

Административни радници: Вукица Миленковић (1972-2007), Владимир Милев (2006-2025), Мирослава Катанчевић (2012-2023), Бојана Јовановић (2023-2025).

Рачуновође: Милица Ђорђевић (1967-2002), Славица Анђелковић (2002-2025).

Упркос многим променама, мноштву људи који су се кроз године смењивали, управа школе је увек остала иста, стуб наше заједнице, усмерена на рад свих запослених и заједнички циљ – безбедно, подстицајно и квалитетно образовање.

Гледајући у прошлост видимо будућност

„Сећајте се својих старешина, који вам проповедаше реч Божију; гледајући на свршетак њихова живота, угледајте се на веру њихову.“ Јев 13,7

У вишемиленијумском трајању Жупе постоје значајне станице које су важне како за месну тако и за светску историју: настанак монументалних неолитских скулптура, почетак гајења винове лозе, први писани помен Жупе у повељи великог жупана Стефана Немање, изградња манастира Дренче и Руденице, ослобођење од Турака и изградња Кожетинске цркве, установа вароши Александровац у време Милана Обреновића,...

Рапе уз рапе са овим догађајима стоји и оснивање Винодељско-воћарске школе у Александровцу. Овај тренутак нам говори о провиђењу наших предака који су знали да новоосновану варошицу могу да унапреде једино образовањем.

О култури и образовању неолитских становника Жупе можемо да нагађамо на основу археолошких остатака. Баш они нам дају чврсто уверење у висок ниво њихове културе, како по естетским донетима тако и по њиховој мирољубивости. Светски позната римска култура донела је у овај крај лозу која ће заувек одредити судбину бајковитог жупског перивоја. Да ли су нам донели књиге не знамо, знамо да су у шестом веку саградили хришћанску базилику на обронцима Жупе, на брду Дуб и претпостављамо да су нас научили гајењу лозе и прављењу вина које „весели срце човека“, али које је и пиће вечнога живота.

Градећи манастир Студеницу велики жупан Стефан Немања учвршћује српске темеље, али оно што нас посебно радује јесте чињеница да „мајци свих српских цркава“ велики жупан дарује Жупу. Како су Римљани овенчали наше брегове виновом лозом, тако је велики жупан овенчао наше душе православном духовношћу. Ове везе са манастиром Студеница живо трају до данашњих дана, на велику радост многих Жупљана.

Манстири Дренча и Руденице нису могли да не буду центри учености. Близина Лазареве престонице и везе са једним од најобразованијих владара, деспотом Стефаном Лазаревићем дају нам за право да сматрамо да је у средњем веку овај крај и те како био прожет писменошћу. На том трагу, свакако нам привлачи пажњу и један стари запис на маргини рукописне књиге из 15.века, из манастира Светог Марка, близу села Корише у данашњој Македонији: „Аз грешни поп Никола написах сију књигу монаху Јоасафу, да му је на спасеније души. Да простите грешнаго попа Николу ако куду где и згрешил јере ју вељма невољи писах у тамници сједеви у граду Кознику, гладан и жедан в зими и вељма невољи, а вас Бог да прости, амин. Писа поп Никола“

Осетивши дах слободе вредни Жупљани нису губили време, него су већ 1837.године оформили прву школу за коју знамо да је постојала у Жупи. Ово семе, за које верујемо да је пало на „земљу добру“ врло брзо је донело „добар род“.

У листу Тежак из 1892.године можемо прочитати интересантан путопис са излета Ђака Ратарске школе из Краљева на Копаоник. Младим ратарима, међу којима је био и један ђак из Стањева, на путу се нашао и Жупа коју њихов наставник Благоје Тодоровић детаљно описује. Жупски прваци међу којима срески начелник, свештеник, председник суда и други срдечно су угостили ђаке и наставнике који су били ганути гостопримством домаћина. Не можемо се отети утиску да су можда баш тада вредни Жупљани пожелели да и сами имају једну овакву школу што ће се неколико деценија касније и остварити.

Оснивање Винодељско-воћарске школе у Александровцу, 1925.године остаће као једна од најсветлијих тачака жупске историје. Кроз разне фазе и на различите начине од свог настанка до данас ова школа образује генерације младих Жупљана и представља стожер културно-просветног живота. Данас, као и кроз читаву своју историју, школа светли оном јачином којом разгони таму незнања у глави својих верних ученика.

Образовање је привилегија коју углавном подразумевамо, а неретко је сматрамо и наметнутом обавезом. Да би дошло до данашњег облика који подразумева утврђен систем школства морало је да прође трновит пут од првог знака који је можда урезан на неком уломку керамике са Витковачког поља, који чека да буде откривен, до данашњих електронских уџбеника и холограмских приказа. Да ли у мраку неолитске куће, у манастирској келији или у савременој учионици образовање је увек она иста нит која човека води кроз живот „овог света, као и онога“.

Надајмо се да ће, уз Божју помоћ, на дан светог Трифуна, на прослави два века школе, нас помињати, као што ми помињемо своје претходнике!

Ово скромно слово посвећујем свом разредном старешини, професорки Бранки Пештерац.

Стефан Минаковић, мастер теолог,
ученик Средње Школе „Свети Трифун“

Под лозом векова – 100 година Светог Трифуна

На пољима зеленила свуда
Чокотима грожђа преплављена брда.

На низинама бачве пуне вина,
На долинама на стотине сорти вина.

Сваки чокот своју причу пише,
Свака грана својим дахом дише.

Наши стари пунили су чаше,
Све присутне опијао је мирис, тамјанике наше.

Субота је, цео град још дрема,
А на пољима хиљаде радника мира нема.

Сваки сноп те лозе, давао је плодове,
Кисело-слатке наше жупске гроздове.

Од силне топлоте тог дана у граду,
Под орахом су се испијале, румене чаше у хладу.

Школска слава увелико се спрема,
Свети Трифун-Жупа бољег винозаштитника нема.

Сечом колача широм школе наше,
Ћаци су весело подизали чаше.

Скупило се много људи
Свако за чашом вина жуди.

Миром дан одише, атмосфера се ствара
Ваздухом се шири чаролија, школска је слава.

Свети Трифуне, грано лозе наше,
У твоје име подижемо чаше!

Из буради се источи на хиљаде литара вина,
и заиста је како кажу - „У вину истина“!

Кристина Милинчић IV/5

Под лозом векова – сто година Светог Трифуна

Свети Трифун је један од најпоштованијих светитеља, а његов живот и дело оставили су дубок траг међу верницима. Рођен је у малом селу у Фригији, у скромној и побожној породици, а још од детињства показивао је посебан дар – могао је да исцељује болесне и да тера зле духове, па је као дете стекао поштовање људи који су у њему видели Божији дар.

Најпознатија прича о Светом Трифуну јесте она о лечењу ћерке Гордијана III. Наиме, када је ћерка цара Гордијана душевно оболела, „зли дух“ из ње рекао је да само Трифун може да је излечи. Цар је затим позвао све Трифуне који су били у царству, а један од њих јој је помогао. За то је богато награђен, али је он сав новац дао сиромашнима.

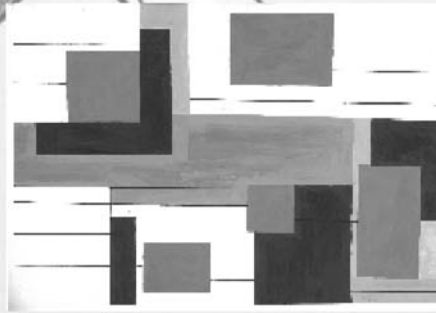
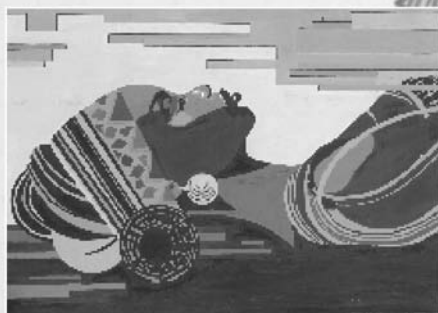
По доласку новог цара на престо, Трифун је мучен како би се одрекао вере, но он је то одбио речима „О кад бих се могао удостојити, да огњем и мукама скончам за име Исуса Христа Господа и Бога мога.“ Због тога је посечен 14. фебруара, па се овај дан слави као дан када је Свети Трифун пострадао за веру.

Свети Трифун, у народу познат као заштитник виноградара и пољских радова, заузима посебно место у традицији нашег народа. Већ један век, Свети Трифун је заштитник и наше школе.

Генерације ученика, професора, помоћних радника смењивале су се у школским ходницима. Хиљаде људи најлепше дане свог живота провело је у клупама у којима данас ми седимо. Многа лица свакодневно су пролазила кроз врата кроз која и ми данас пролазимо. Винова лоза, као неми посматрач, испратила је све те људе, све њихове проблеме, успоне и падове, радости и туге. Она је сведок свих њихових пријатељстава и љубави, великих и вечних, али и оних пролазних и наизглед безначајних. Она је чувар свих њихових тајни и записничар свих њихових успомена већ стотину година.

Како пролази време, људи се мењају. Долазе другачије генерације, други људи, нови изазови и нове препреке. Винова лоза и Свети Трифун остаће да стоје као мост између прошлости, садашњости и будућности. „Винова лоза мога града не цвета никад изненада, она је као језеро старо са увек новим жаром... Жупа је увек рађала Сунце, носила нови дан.“

Ученички рад

Назив часописа: "Наша пролећа"

Издавач: Средња Школа "Свети Трифун" са домом ученика

Крушевачка 8-10, 37230 Александровац; телефон: 037/3751-117; факс: 037/3552-018; Е-маил: pts_s_trifun@mts.rs

Главни и одговорни уредник: Снежана Арсић, проф. српског језика и књижевности

Уредници: Ана Миловановић IV/1, Јелена Џамић IV/1, Тамара Петровић IV/2, Софија Џамић IV/2,

Младена Недељковић IV/2, Теодора Прибановић II/1, Софија Мијатовић II/2,

Петра Смиљковић II/2, Ивона Видојевић II/2, Дивна Недовић II/2

Редакција: Ана Миловановић IV/1, Јелена Џамић IV/1, Тамара Петровић IV/2, Софија Џамић IV/2,

Младена Недељковић IV/2, Теодора Прибановић II/1, Софија Мијатовић II/2,

Петра Смиљковић II/2, Ивона Видојевић II/2, Дивна Недовић II/2

Лектура и коректура: Снежана Арсић, проф. српског језика и књижевности

Учесталост излажења: једном годишње

Дизајн: Штампарија Графомед д.о.о., Стањево, Александровац 37230

Фотографије и илустрације: школска архива

Техничка припрема и штампа: Штампарија Графомед д.о.о.,

Стањево, Александровац 37230

Тираж: 400

Година и број: бр. 1, 2026. година

Место и година издавања: Александровац, 2026.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

373.5(497.11)

НАША пролећа / главни и одговорни уредник
Снежана Арсић. - 2026, бр. 1- . - Александровац :
Средња Школа "Свети Трифун" са домом ученика,
2026- (Александровац : Графомед штампарија). - 30 cm

Годишње. - Је наставак:
Наша пролећа (1975) = ISSN 3122-7740
ISSN 3122-7732 = Наша пролећа (2026)
COBISS.SR-ID 186675465

**ИЗ ПРВЕ БРАЗДЕ
ДО ЗЛАТНОГ ВЕКА**

С. МѸУ

Тр

